

PADDO'S

een pleidooi voor een pragmatisch beleid en een commentaar op de belangrijkste argumenten van minister Klink voor een verbod van paddo's

Naar aanleiding van een alarmerend bericht in de media (maart 2007) over een Franse toeriste die in Amsterdam onder invloed van paddo's zelfmoord zou hebben gepleegd nam de Tweede Kamer, zonder na te gaan of dit bericht wel klopte en zonder na te denken over de eventuele gevolgen, binnen twee dagen een motie aan om het bezit en de verkoop van paddo's te verbieden.

Hoewel een speciale onderzoekscommissie van het ministerie van VWS (CAM) tot twee keer toe een verbod van paddo's als een disproportionele maatregel omschreef en het ministerie adviseerde de voorstellen vanuit Amsterdam van een regulering van de verkoop van paddo's in grote lijnen over te nemen, besloot de minister in november 2007 toch de motie van de Tweede Kamer te honoreren.

In februari 2007 hadden de Amsterdamse GGD en het Adviesburo Drugs al een notitie geschreven met een analyse van de trendmatige stijging van het aantal ambulanceritten voor het verlenen van eerste hulp bij problemen na gebruik van paddo's.

Bij het zoeken naar een plan van aanpak om het aantal ritten terug te dringen werd contact opgenomen met de Vereniging Landelijk Overleg Smartshops (VLOS). Het overleg resulteerde in een aantal voorstellen dat, na goedkeuring door de Gemeenteraad, door burgemeester Cohen aan het ministerie van VWS en de Tweede Kamer werd voorgelegd:

- Regulering en vermindering van het aantal verkooppunten van paddo's;
- Invoering van een wachttijd van enkele dagen om impulsieve aankoop en aankoop door toeristen, die maar een paar dagen in Amsterdam zijn, terug te dringen;
- Geen reclame voor paddo's op voorgevels of in etalages van verkooppunten;
- Geen verkoop van paddo's aan personen onder de 18 jaar;
- Eenduidige voorlichting over de werking en de risico's van paddo's en training van het personeel.

Deze voorstellen waren het resultaat van de studie van de cijfers van de ambulancedienst waaruit bleek dat meer dan 90% van de eerste hulp nodig was voor toeristen die een aantal dagen Amsterdam bezoeken

Met deze voorstellen gaf de Amsterdamse overheid uitdrukking aan het feit dat aan het gebruik van een hallucinogeen middel als paddo's wel degelijk risico's verbonden zijn en een regulering van de verkoop verlangd. Bovendien dragen de voorstellen bij aan een meer evenwichtig Nederlands drugsbeleid. Daar waar de verkoop van softdrugs in coffeeshops aan allerlei regels en voorwaarden is onderworpen (AHOJ-G regels) ontbreken deze volledig bij de verkoop van paddo's, notabene een middel met een potentieel meer ingrijpende werking dan cannabis.

(Al in 1996, toen de eerste smartshops met de verkoop van paddo's begonnen had de VLOS en het Adviesburo Drugs er bij het ministerie van VWS op aangedrongen om de verkoop van paddo's te reguleren alleen al om te voorkomen dat souvenirshops en toeristenwinkeltjes zich

met deze handel zouden gaan bezighouden. De ongeremde toename van dergelijke, te laagdrempelige verkooppunten van paddo's heeft naast de stormachtige ontwikkeling van het stedentoeerisme naar Amsterdam ongetwijfeld bijgedragen aan de stijging van het aantal paddogerelateerde incidenten. Het is een bizarre constatering dat hetzelfde ministerie dat 12 jaar geleden het voorstel voor de regulering van de verkoop van paddo's negeerde en tot onnodig veel incidenten heeft geleid met vooral toeristen, nu aanstuurt op een algeheel verbod op het bezit en de verkoop van paddo's.)

De keuze van de gemeente Amsterdam voor een regulering was mede gebaseerd op een analyse van het Adviesburo over de mogelijke gevolgen van een verbod van paddo's

- Een verbod zal er niet toe leiden dat het gebruik van hallucinogene middelen zal stoppen. Er zal een onwenselijke verschuiving ontstaan in het gebruik van illegale hallucinogenen die ruimschoots voor handen zijn zoals LSD, MDA en 2-CB.
- De gebruikers van paddo's zijn dan aangewezen op middelen die ze eigenlijk niet wensen. Deze middelen moeten bovendien in het illegale circuit gekocht worden waar het ontbreekt aan deugdelijke voorlichting, inzicht in de dosering en met het risico dat daar ook vaak andere middelen te koop zijn zoals xtc en speed.
- Een ander nadeel van de illegale hallucinogenen is dat deze veel moeilijker te doseren zijn dan verse paddo's.
- Door een verbod op paddo's zal de productie van illegale hallucinogenen toenemen met het risico dat handel en gebruik naar het uitgaanscircuit verschuiven. (Alleen al het volume van de paddobakjes zorgt ervoor dat handel en gebruik buiten het disco- of partycircuit blijven. MDA-tabletten of LSD-trips kunnen daarentegen makkelijk de portier passeren).
- Een ander risico is de opkomst van synthetische psilocybine (de werkzame stof in paddo's), die of in tablet of in capsule op de illegale markt zal verschijnen met een extra risico dat deze verkocht worden als uitgaansdrugs.

Voor gebruikers met een afkeer voor synthetische hallucinogenen zal een verbod op paddo's andere gevolgen hebben.

- Men gaat op zoek naar paddo's in de natuur met het risico dat giftige paddo's geplukt worden die niet te onderscheiden zijn van wat gewenst wordt.
- Er wordt uitgeweken naar plantaardige alternatieven zoals Peyote, San Pedro of extracten van hallucinogene plantendelen of zaden, producten, waarbij de dosering en wijze van gebruik sneller tot problemen kunnen leiden dan bij paddo's.

Ondanks het pleidooi van Amsterdam en het CAM voor een regulering van de paddoverkoop en de analyse van wat de mogelijke gevolgen kunnen zijn van een verbod van paddo's bleef een meerderheid van de Tweede Kamer voorstander van een verbod op bezit en verkoop.

Zoals eerder beschreven maakte de minister in november 2007 zijn besluit bekend ook voor een verbod te zijn door te stellen dat het gebruik van paddo's tot onvoorspelbare effecten kan leiden en daarmee tot risicovol gedrag.

Dit argument is op z'n minst opmerkelijk te noemen omdat dit risico voor vrijwel alle genotsmiddelen opgaat wat zou betekenen dat als de minister consequent zou zijn hij ook alcohol moet verbieden, een middel dat zelfs in tegenstelling tot paddo's ook risico opleverd voor de omgeving. (agressie, huiselijk geweld, sexuele misdragingen, zinloos geweld enz) En ook bij een tweede argument van de minister waarom hij voor een verbod besloot zijn vele vraagtekens te zetten .

Met het argument dat het niet doenlijk is om een zodanig veilige gebruikerssituatie te garanderen dat de gevolgen van een eventuele bad trip kunnen worden beperkt dicht de minister aan het gebruik van paddo's zo'n risico toe dat het de vraag oproept waarom dit middel niet al 40 jaar geleden verboden werd en waarom het ministerie in 1996 op z'n minst het voorstel van een regulering van paddoverkoop serieus had genomen

Als paddo's zo riskant zouden zijn, dan zou er vanaf de jaren zestig, toen het gebruik in Nederland op gang kwam, een stroom van bezorgde berichten op gang gekomen moeten zijn van zowel ambulancediensten en ziekenhuizen (eerste hulp) als van huisartsen en drugsinstellingen (verdere hulp). Op een aantal niet geverifieerde incidenten die de media haalde na, is daar echter nooit sprake van geweest. Zo heeft bijvoorbeeld de jaarlijkse Nationale Drugs Monitor (NDM) nog nooit cijfers bekend gemaakt van hulpverzoeken naar aanleiding van het gebruik van paddo's bij deze twee niveaus van hulpverlening.

In dezelfde brief van november 2007 aan de Tweede Kamer stelt de minister dat het ontbreken van deze cijfers niet hoeft te betekenen dat er geen eerste hulp of andere vormen van hulp aan verwarde paddogebruikers verleend wordt. De minister verklaart het ontbreken van cijfers aan een gebrekkige registratie en doordat ziekenhuizen en huisartsen de anonimiteit van patiënten in acht nemen. De praktijk leert echter dat, wanneer er zich substantiële ontwikkelingen voordoen, helemaal als het het gevoelige onderwerp van drugs betreft, deze vrijwel altijd op de één of andere manier aan de orde komen in de lokale overleggen van ambulancediensten, ziekenhuizen of huisartsen en uiteindelijk gerapporteerd aan het ministerie. Of het zou zo moeten zijn dat er buiten Amsterdam weinig of geen paddo's gebruikt worden. Uit informatie van het VLOS blijkt echter dat 65% van de totale omzet van paddo's in Nederland buiten Amsterdam wordt gemaakt. Dit toont aan dat er in de rest van ons land wel degelijk paddo's worden gebruikt zodat als de minister gelijk zou hebben dit een stroom aan paddoincidenten moet opleveren. De praktijk leert anders. En als zelfs in de periode dat de paddo tot een nationale discussie is uitgegroeid, en de minister zelfs dan nog geen harde signalen over hulpverzoeken binnen krijgt dan zal het met de risico's wel meevallen Tot nog toe zijn er alleen gegevens bekend uit Amsterdam en dan ook nog alleen over het aantal paddogerelateerde ambulanceritten in de afgelopen jaren. Daarbij ging het voor meer dan 90% (135) om buitenlandse toeristen. Het aantal Nederlandse paddogebruikers waar de ambulance in Amsterdam voor uitrukke bleef zeer beperkt (12 in 2006, 14 in 2007). Van de in totaal 149 paddogerelateerde ambulanceritten in Amsterdam in 2007 werd in 69 gevallen hulp ter plekke geboden (geruststellen van het slachtoffer en eventueel het instrueren van de vrienden om een rustige plek op te zoeken). In 80 gevallen werd het slachtoffer met de ambulance vervoerd, waarbij uiteindelijk slechts in 9 gevallen een kortstondige ziekenhuisopname nodig was. Als daarvan 9% uit Nederlandse gebruikers bestaat dan gaat het op jaarbasis nog geeneens om 1 persoon. De ambulancecijfers van de Amsterdamse GGD maken duidelijk dat het paddoprobleem in feite een Amsterdams toeristenprobleem is. Het hoge percentage toeristen (92%) en de trendmatige stijging van het aantal ambulanceritten (125 in 2006, 149 in 2007) wordt veroorzaakt door de forse groei van het stedentoeisme, waarbij mede door een paddoverbod in eigen land een deel van deze toeristen besluit om tijdens de drie, vier dagen in Amsterdam paddo's te gebruiken in de hectische binnenstad. Als daarbij een aantal binnen de groep geen nee durft te zeggen en er naast paddo's ook nog stevig gedronken en geblowd wordt is de kans dat het fout gaat groot. Wanneer we de risicovolle omstandigheden waaronder toeristen in de Amsterdamse binnenstad paddo's gebruiken relateren aan de aard en omvang van de eerste hulp, kunnen we stellen dat zelfs in een *onveilige gebruikerssituatie* (term van minister Klink) de risico's van paddo's in de praktijk wel meevallen en in ieder geval een verbod op paddo's niet legitimeren.

Stichting Adviesburo Drugs, juni 2008.

